

ρίς ἀνατροφήν. Ἄν προσποιηθῆτε ἄγνοιαν τῶν ψευδεπιδείξεων τῆς φιλίας των καὶ τῶν ἐλατηρίων, ἅτινα τὰς προκαλοῦν, τότε πάλιν παρέχετε εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς θεωροῦν καὶ νὰ σᾶς ὀνομάζου — καθ' ἑαυτοὺς ἐννοεῖται—βλάκα.

Ἄπὸ τοῦ διλήμματος τούτου σᾶς σώζει μόνη ἡ εἰρωνεία. Μὲ τὸ γλυκὺ μειδιᾶμα εἰς τὰ χεῖλη, περιτυλιγμένον εἰς τοὺς ἀβροτέρους τρόπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, δύνασθε νὰ ἐξακοντίσετε κατ' αὐτῶν τῶν κυρίων λεπτὰ ἀλλὰ καὶ δηλητηριώδη εἰρωνείας βέλη, τῶν ὁποίων ὁ νυγμὸς θὰ τοὺς ἐξανγκάσῃ νὰ σᾶς ἀφύσσουν ἡσυχον.

ΕΜΜ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΕΙΣ ΞΑΔΕΡΦΟ ΤΕΧΝΙΤΗ

Διαβάζω τῇ ποιήσεις σου, ξάδερφέ μου,
τὸ ἔχατο τὸ κλλος, μὰ δὲν μπαίνω.
Καὶ σὲ ξαναδιαβάζω, ὁ δόλιος, μὰ — ὦ θε μου !
τί θες νὰ πῆς δὲν σὲ καταλαβαίνω.
Κ' εἶπα : Μωρὲ μήπως ἔχασα τὸ νοῦ μου
ἢ μήπως χάθη ὁ νοῦς τοῦ ξάδερφοῦ μου ;

Κ' εἶπα : Μπρὲ ἄς τὸν ξαναδιαβάσω πάλι
μὲ προσοχὴ καὶ μ' Αἴστησι καὶ Σκέψι,
μὰ — ὦ γρίφοι ! — τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι
δὲν μπόρεσε οὔτε φύκι νὰ ψαρῆψη
'στὸ πέλασ τοῦ πελάου σου, ὦ αἰνιγματούργινο
θαῦμα θαμάτων τέχνης, θαματούργινο !

Κ' εἶπα : ὦ πληγῶν πληγή ! κακοῦργε, μπόγια
τῇ Ἰδέας τῇ κακομοίρας, ἐξηγήσου ! . .
Δὲ σ' ἐνοῶ καθόλου μὲ ἄλλα λόγια.
Κ' εἶπε ὁ Τεχνίτης : «Ἐύσου, ἀνόητε, ξύσου !»
Κ' εἶπα : ὦ Πνευμάτων Πνεύματα, ὦ διαβόλοι,
ὦ ξύλο καὶ ὦ σθερκὲς ποῦ θέλουμ' ὄλοι !

ΙΩ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ